

Phần 6

Chương 16

Buổi tối ở huyện Vân đèn điện không sáng choang như ở thành phố A. Lúc đang ở thành phố A, thời điểm này bên ngoài cả con phố đèn đuốc rực rỡ, treo đèn kết hoa, ăn chơi trụy lạc.

Tiền trong túi Ninh Nhiễm Thanh còn chẳng đủ mua một cốc sữa đậu nành. Bây giờ khách trong quán lại vắng, cô cứ ngồi không thế này thực sự thấy hơi xấu hổ.

Điện thoại sắp hết pin rồi, Ninh Nhiễm Thanh mặt dày hỏi cô gái trong quán ăn nhanh có thể cho mình mượn sạc điện không, cô bé đồng ý rất thoải mái. Sau khi cắm sạc, cô quay về bàn ăn tiếp tục ngồi không, thi thoảng lại nhìn ra bên ngoài ngắm những người đi đường qua lại.

Ninh Nhiễm Thanh nhớ lại hồi mình còn rất bé, đã có một lần bỏ nhà đi. Đó là lúc Ninh Bối Bối vừa đến nhà cô. Cô chạy đến hỏi Ninh Uy Phong có phải ông ấy chỉ cần Ninh Bối Bối không cần cô nữa, Ninh Uy Phong bế cô lên: “Bố yêu Thanh Thanh nhất mà.”

Cô lại chạy đến hỏi Ninh Tuần Tuần, Ninh Tuần Tuần nói với cô: “Chị chỉ có một đứa em gái là em thôi.”

Thế nhưng hai người họ vẫn đối xử tốt với Ninh Bối Bối như vậy, bất luận là Ninh Uy Phong hay Ninh Tuần Tuần, tình yêu mà cô mong muốn đều vô cùng độc tài hống hách.

Cô muốn Ninh Tuần Tuần không nói chuyện với Ninh Bối Bối nữa, nhưng chị ấy vẫn làm vậy.

Vì thế cô đã bỏ nhà ra đi, đó thật sự là một lần hành xử ấu trĩ. Cô mang theo con rùa con nhà mình nuôi nhưng lại không mang theo đồng nào. Cuối cùng đến khi Ninh Tuần Tuần tìm được cô, cô đã đói đến nỗi bụng sôi òng ọc.

Ninh Uy Phong nói với cô rằng, là một đứa trẻ ngoan là phải hiểu chuyện, biết vâng lời, còn phải học cách chia sẻ và quan tâm tới cảm nhận của người khác, nhưng đây đều là những ưu điểm cô hoàn toàn không có, thế nên từ nhỏ tới lớn cô đều không phải đứa trẻ ngoan trong mắt họ, mà là một đứa bé hỗn khiến người ta ghét bỏ.

Ninh Nhiễm Thanh bò trên bàn bồng nhớ tới Tần Hựu Sinh, thật chẳng hiểu sao anh lại thích một đứa hỗn hào như cô, lẽ nào thật sự vì lý do khẩu vị anh rất nặng?

Ninh Nhiễm Thanh lau giọt nước mắt không biết trào ra từ lúc nào, khóe môi lại bắt giắc cong lên.

Lần đầu tiên cô gặp anh ở Lệ Giang. Kỳ nghỉ hè năm đó không ít các bạn cùng lớp kết bạn thực tập và cùng nhau đi du lịch, cô là người duy nhất bị sót lại. Bị bỏ rơi thực ra chẳng đáng sợ, đáng sợ là người bị bỏ rơi là cô lại cảm thấy lạc lõng và buồn chán, thế nên cô cũng thu dọn hành lý đi du lịch một mình.

Sau đó đã gặp Tần Hựu Sinh.

Từ đó cô và anh hay vô tình gặp lại nhau ở những nơi khác nhau, sau đó cô phát hiện anh cầm máy ảnh chụp trộm cô, cô bắt anh phải xóa ảnh đi, anh còn ngụy biện nói rằng cô đứng chắn phong cảnh mà anh muốn chụp.

“Đúng rồi, xin hỏi em cũng đi một mình sao?”

“Liên quan quái gì tới anh!”

“Thấy em hợp mắt, muốn kết bạn đi cùng em.”

“Xin lỗi, tôi thấy anh không vừa mắt chút nào.”

“Hay là em nhìn thêm mấy cái thử xem.”

“...”

Đúng là một gã mồm mép láu lỉnh, lúc đó cô có nghĩ nát óc cũng không thể ngờ anh ta còn lại là giáo sư thỉnh giảng.

Ninh Nhiễm Thanh ngồi đợi thấy hơi nhàm chán, tay phải gõ nhẹ lên bàn, cộc cộc cộc...

Cô cũng chẳng biết mình đã gõ bao nhiêu cái, cho đến khi cô gái phục vụ của quán ăn gọi cô: “Chị ơi... Điện thoại của chị kêu kìa...”

Ninh Nhiễm Thanh vội vàng đứng dậy, nhận lấy chiếc điện thoại cô nhân viên đưa cho cô, nhận máy, giọng nói trầm ấm của Tần Hựu Sinh từ đầu kia vọng tới, nhẹ nhàng rơi vào một nơi nào đó trong tim cô, rất mềm mại rất ấm áp.

“Anh đang đứng ở cửa hàng đậu nành Vĩnh Hòa rồi, Nhiễm Thanh, em đang ở đâu?”

“Em cũng đang ở tiệm đậu nành Vĩnh Hòa...” Ninh Nhiễm Thanh vừa nói vừa nhìn ngó xung quanh, cô gái phục vụ bỗng nhiên xen vào: “Ở đây chúng tôi có mấy tiệm đậu nành Vĩnh Hòa cơ, để tôi chỉ dẫn cho anh ấy.”

Ninh Nhiễm Thanh đưa điện thoại cho cô ấy, cô gái nói chuyện với Tần Hựu Sinh một lúc, cuối cùng cũng nói rõ được địa chỉ của cụ thể với Tần Hựu Sinh, lúc cô trả lại điện thoại cho Ninh Nhiễm Thanh, còn nói thêm: “Trời ơi, là bạn trai của chị phải không, giọng nói dễ nghe quá.”

Ninh Nhiễm Thanh mím môi, lại áp điện thoại vào tai, Tần Hựu Sinh còn chưa ngắt máy, cô khẽ “Alô” một tiếng, giọng nói của anh lại vang lên: “Em cứ ở đó đừng đi đâu, anh đến ngay bây giờ.”

“Được, vậy em cúp máy đây...”

Tần Hựu Sinh: “Ừ.”

Sau khi cúp máy, cô nhân viên ngồi nói chuyện với cô. Buổi tối khách hàng trong quán rất ít, hai người bèn ngồi tâm sự những chuyện không đầu không cuối. Nói chuyện chưa đầy 10 phút, cô gái chỉ tay ra ngoài cửa, nói: “Ngoài kia có một anh chàng đẹp trai quá, không biết có phải bạn trai của chị không?”

Ninh Nhiễm Thanh quay lại nhìn, chỉ thấy Tần Hựu Sinh đã đẩy cửa bước vào, nhất định là anh tham gia vụ kiện xong còn chưa kịp thay quần áo đã vội tới đây, chiếc áo somi màu vàng nhạt đi kèm với một chiếc quần tiêu chuẩn. Lúc anh đẩy cửa vào, dáng người mảnh khảnh cao ráo, phong thái nổi bật, trong ánh mắt ẩn chứa ý cười như băng mùa xuân mới tan trả lại sắc xanh cho cây cỏ, dường như mang lại cho cô sự ấm áp hàng thế kỷ.

Ninh Nhiễm Thanh cong môi cười, vẫy tay với Tần Hựu Sinh: “Chào thầy Tần!”

“Chao ôi, hai người còn là tình yêu thầy trò sao!” Cô gái nhỏ càng bất ngờ hơn.

Tần Hựu Sinh thở dài đi đến bên Ninh Nhiễm Thanh, một tay đặt vào eo cô rất tự nhiên, mỉm cười với cô phục vụ, tâm trạng vốn đang rất lo lắng cũng được giải tỏa, đùa cợt một câu: “Bây giờ các em học sinh nữ đều lợi hại quá đi, thầy giáo khó mà chống đỡ nổi.”

Câu nói này thật là quá...

Ninh Nhiễm Thanh véo vào lưng Tần Hựu Sinh, ngược lại mặt anh tỉnh bơ càng ôm chặt cô hơn, sau đó hỏi: “Còn đồ gì chưa cầm theo không?”

Ninh Nhiễm Thanh lắc đầu: “Không còn...”

“Được rồi, đi thôi!”

“Đợi đã, mua chút gì rồi hẵng đi chứ.” Ninh Nhiễm Thanh lí nhí nói.

Tần Hựu Sinh hiểu ra, bật cười, gọi hai phân ăn mang về.

Ninh Nhiễm Thanh bước lên xe của Tần Hựu Sinh, thấy anh quay đầu xe liền hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Về thành phố A.” Tần Hựu Sinh mở nhạc trong xe lên, bật bài hát mà cô thích nhất, đang định hỏi cô đã xảy ra chuyện gì, Ninh Nhiễm Thanh nhìn ra ngoài cửa xe nói: “Em mệt quá, em không muốn về...”

Tần Hựu Sinh: “...”

Ninh Nhiễm Thanh bổ sung một câu: “Tầm này chắc chị em và Trương Tiểu Trì cũng ngủ rồi, em về sẽ làm họ thức giấc.”

Một cái cơ vừa hay vừa chính đáng, Ninh Nhiễm Thanh nắm chặt lòng bàn tay ra đầy mồ hôi.

Tần Hựu Sinh quay đầu nhìn cô gái bên cạnh mình. Là một người đàn ông, anh có một bản năng mơ tưởng hảo huyền. Là một luật sư, anh có một trực giác rất mãnh cảm. Là người đàn ông của Ninh Nhiễm Thanh, anh còn khao khát xảy ra chút chuyện gì đó hơn ai hết.

“Thế này đi, chúng ta tìm khách sạn nào đó ngủ tạm, rồi ngày mai về.” Tần Hựu Sinh đưa ra gợi ý, nghe vừa quang minh vừa lỗi lạc.

Ninh Nhiễm Thanh đỏ bừng mặt nhìn thẳng: “Em yêu cầu khách sạn năm sao đấy.”

“Được!” Tần Hựu Sinh nở một nụ cười mơ hồ, mở bản đồ định vị: “Nơi này anh cũng chưa đến bao giờ, nhưng nghe nói cũng là một thành phố du lịch, thế nên chắc là có khách sạn năm sao.”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu: “Tiền của em để làm tiền phúng viếng hết rồi...”

“Viếng bao nhiêu?”

“600...” Là toàn bộ số tiền còn sót lại trong ví cô.

Tần Hựu Sinh thật sự sắp nhin cười không nổi: “Em không thân không thích... Trước khi đi đáng nhẽ phải gọi điện thoại xác nhận trước chứ.”

“Em gọi rồi, nhưng mà điện thoại không liên lạc được.” Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy mình cũng đen đui quá đi. “Em cũng chẳng biết đi bao nhiêu tiền thì thích hợp, thế nên còn bao nhiêu đi hết, anh bảo văn phòng luật sư liệu có thanh toán cho em không?”

“Những khoản tiền tiêu khi đầu óc nhân viên không suy nghĩ sáng suốt thế này về cơ bản sẽ không được thanh toán đâu.” Tần Hựu Sinh tra xong địa chỉ của khách sạn, vừa lái xe vừa nói: “Nhưng mà văn phòng không thanh toán, bạn trai thanh toán cho em là được rồi.”

“Không cần!” Ninh Nhiễm Thanh nở nụ cười ngọt ngào, nhắm mắt nghi ngời một lát.

Khách sạn tốt nhất huyện Vân nằm ở trung tâm phố huyện, phong cách thiết kế kiểu kiến trúc phục cổ đã trở thành biểu tượng kiến trúc của thành phố nhỏ này, bước vào cánh cửa nguy nga lộng lẫy, đi đến quầy tiếp tân, nhân viên tiếp tân dùng tiếng phổ thông chính gốc hỏi Tần Hựu Sinh cần loại phòng kiểu gì.

Tần Hựu Sinh liếc nhìn cô gái này giờ vẫn im lặng không lên tiếng đứng bên cạnh, nói một cách hết sức bình tĩnh: “Lấy phòng giường lớn.”

“Được ạ.” Nhân viên tiếp tân nhận lấy chứng minh thư của Tần Hựu Sinh làm thủ tục nhận phòng.

Làm xong thủ tục, Ninh Nhiễm Thanh nắm tay Tần Hựu Sinh đi theo một người phục vụ mặc đồng phục là lướt lên tầng 6 của khách sạn, mở cửa bước vào, Ninh Nhiễm Thanh bèn buông tay anh ra, ngồi lên ghế sofa.

Tần Hựu Sinh treo chiếc áo vest mang theo lên móc, sau đó vừa cời cà vạt vừa hỏi: “Em đi tắm trước không?”

Ninh Nhiễm Thanh hơi giật mình, trừng mắt nhìn Tần Hựu Sinh: “Không tắm!”

Tần Hựu Sinh làm ra vẻ vô tội, chẳng lẽ lúc trước Ninh Nhiễm Thanh không nói tiếng nào không phải là ngầm đồng ý mà chỉ là chưa kịp phản ứng lại. Anh cong môi khẽ cười: “Được, thế anh tắm trước.”

Sau khi Tần Hựu Sinh vào nhà vệ sinh rồi, bên trong nhanh chóng phát ra tiếng nước chảy róc rách, Ninh Nhiễm Thanh bật tivi lên xem mấy bộ phim hoạt hình trong sáng một lúc, không nhìn được lại tắt đi.

Tiêu đời rồi, đến mấy hình ảnh trong sáng của phim thiếu nhi cũng không thể xua đi mấy hình ảnh cấm trẻ em trong đầu cô lúc này.

Cô bực bội đứng dậy đi ra giữa phòng, “phòng giường lớn” quả nhiên chỉ có một chiếc giường lớn, được sửa sang theo phong cách phục hưng châu Âu, trên tường treo thêm mấy bức tranh theo trường phái ấn tượng.

Lúc này có cô gái nào cho cô lời khuyên thì tốt biết bao... Ninh Nhiễm Thanh nhanh chóng nhớ tới Vương Trân.

Bây giờ đã là 11 giờ đêm rồi, lúc cô gọi điện tới, giọng nói của Vương Trân nghe rất mơ hồ, nghe được một nửa, cả người lập tức tỉnh táo trở lại.

“Bây giờ cậu vẫn ở huyện Vân, luật sư Tần đang ở cùng cậu, sau đó hai người đã vào khách sạn?” Vương Trân chọn lựa từ ngữ, lặp lại một lần những chỗ quan trọng và cần thiết.

Ninh Nhiễm Thanh nhìn ra thành phố được núi bao quanh bên ngoài cửa sổ, gật đầu.

“Nhiễm Thanh, thật ra mình cũng rất bất ngờ cậu và luật sư Tần vẫn chưa phát sinh quan hệ đó...” Vương Trân đăng hắng. “Đừng căng thẳng, đến lúc đó cậu cứ nhắm chặt hai mắt là được rồi.”

“Nhắm chặt thế nào?”

“Tức là giao quyền chủ động lại cho thầy Tần.”

“Vương Trân, thật ra mình vẫn chưa suy nghĩ kỹ...”

“Cũng phải, lúc trước mình cũng dằn vặt lắm.” Vương Trân chia sẻ kinh nghiệm của bản thân. “Thế này đi, Nhiễm Thanh, cứ từ từ, cơ thể kết hợp thật ra cũng giống tình yêu thôi, phải nghiên cứu tiến hành theo tuần tự.”

“Tiến hành theo tuần tự thế nào?” Đúng lúc này, nhà vệ sinh truyền tới tiếng bật cửa, Ninh Nhiễm Thanh vì chột dạ vội vàng tắt máy, vút điện thoại ra đầu giường.

Tần Hựu Sinh lau tóc bước vào, đôi mắt rực sáng như vì sao ngoài cửa sổ, sao có lúc rơi xuống mặt nước, ánh mắt kiêu này cũng rơi vào trái tim Ninh Nhiễm Thanh rồi.

Cô đứng dậy khỏi giường: “Em cũng đi tắm cái đã.”

Ninh Nhiễm Thanh lè mề trong đó nửa tiếng đồng hồ mới chịu ra ngoài, lúc ra ngoài Tần Hựu Sinh đã nằm lên giường, cả căn phòng chỉ bật chiếc đèn ngủ mờ mờ. Dưới ánh đèn, anh đang ung dung cầm điện thoại lướt web.

Tần Hựu Sinh đã nằm đọc tin tức nửa tiếng rồi, tinh thần không chú ý đương nhiên hiệu quả vô cùng thấp, anh ép buộc bản thân đọc từng chữ một, nhưng nó cứ chui vào đầu anh một cách rời rạc, không thành câu.

Ninh Nhiễm Thanh bước ra. Anh mỉm cười vẫy tay gọi cô gái đang mặc chiếc áo ngủ màu trắng đến bên cạnh mình. Dưới ánh sáng dịu dàng, gương mặt trắng trẻo nõn nà còn đọng lại những giọt nước trong vắt, gò má ửng hồng khiến cô tăng thêm vài phần đáng yêu và hấp dẫn.

Tần Hựu Sinh thật sự rất kích động, nâng khuôn mặt cô lên hôn nhẹ, rồi dùng sức kéo cô lên giường.

Ninh Nhiễm Thanh khẽ kêu một tiếng: “A...”

Tần Hựu Sinh chống người lên nhìn cô: “Sao thế?”

“Anh đè vào tóc em rồi.”

Tần Hựu Sinh buông tay ra, vuốt vuốt mái tóc của cô gái đang nằm bên dưới, rồi lại tiếp tục hôn cô. Cả hai người đều mặc áo ngủ, cứ thế cọ xát vào người đối phương qua lớp áo ngăn cách, thân nhiệt nóng hổi dần dần tăng cao, đúng lúc hai người đang định tiếp tục, tiếng chuông điện thoại vang lên dồn dập.

Cả hai người đều cài đặt kiểu nhạc chuông điện thoại truyền thống, Ninh Nhiễm Thanh chớp mắt: “Của anh à?”

“Không phải, của em đấy.”

“Ồ.” Ninh Nhiễm Thanh đưa tay ra lấy điện thoại, trên màn hình nhấp nháy số điện thoại bàn của nhà chị gái.

Ninh Nhiễm Thanh đẩy Tần Hựu Sinh vẫn còn đang đè trên người mình ra: “Em nghe điện thoại một lát.”

Tần Hựu Sinh nhướn người lên, Ninh Nhiễm Thanh nhận máy.

“Alô... Chị ạ... À vâng, em đi công tác ở ngoài... đang ở khách sạn...” Ninh Nhiễm Thanh cầm điện thoại, nhìn Tần Hựu Sinh bên cạnh đã sắp trần truồng: “Vâng, một mình...”

Có một số việc thật sự không thể bị gián đoạn được, chỉ vì một cuộc điện thoại, không gian buổi tối vốn tốt đẹp trở thành một cuộc tâm sự trên giường nhưng dù có như vậy Tần Hựu Sinh vẫn rất thích.

“Thầy Tần, trước đây thầy đã từng có chưa...?”

“Chuyện gì?”

“Bạn gái ấy...”

“Đã từng.”

“Ai vậy?”

“Chơi bời thôi.”

“Thật đáng ghét.”

“Đàn ông đều vậy cả mà.”

Cả nam và nữ trong phòng làm việc đều vô cùng nhạy cảm. Nếu ai ngày hôm sau đi làm vẫn mặc nguyên bộ quần áo hôm trước rất dễ dàng bị người ta phát hiện ra. Lúc Tần Hựu Sinh trở về văn phòng, trợ lý A Thẩm sau khi đưa anh những công việc đã sắp xếp xong xuôi thì hỏi: “Tối qua luật sư Tần có vui không?”

Tần Hựu Sinh gõ nhẹ lên trán, giọng điệu vui vẻ: “Không đến nỗi nào.”

Lúc đầu Tần Hựu Sinh còn có thể tí mắt cười trả lời câu hỏi của người ta, cho dù mấy trợ lý cứ dòm anh, anh cũng mặc kệ. Chỉ có điều nếu ai ai cũng bần khoản tại sao anh vẫn mặc nguyên bộ đồ hôm qua, Tần Hựu Sinh bắt đầu thấy bực bội rồi.

Anh đến văn phòng đối diện, gõ cửa phòng Giang Hành Chỉ đang làm việc: “Cậu không cảm thấy mọi người bây giờ quá nhiều chuyện rồi sao?”

Giang Hành Chỉ ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Tần Hựu Sinh: “Hình như hôm qua của cậu không tồi đâu.”

Tần Hựu Sinh: “... Minh thật sự là một người đàn ông khiến người ta đổ ky.”

Chương 17

Trong phòng trà, Ninh Nhiễm Thanh bị Vương Trân bắt được, sau đó bắt đầu liếc mắt ra hiệu, hỏi cô: “Thầy Tần có lợi hại không?”

Ninh Nhiễm Thanh hiểu rõ Vương Trân muốn hỏi mặt nào. Thật ra cô cũng chỉ biết kích thích cũng không tồi. Nhưng có phải loại “chỉ có mã ngoài mà vô dụng không” vẫn còn là một vấn đề. Hai má cô nóng bừng, ghé sát vào tai Vương Trân thì thầm gì đó. Đúng lúc này, có một thực tập sinh thực tập cùng đợt với họ bước tới, khẽ nhếch môi hỏi: “Hai cô đang nói chuyện gì mà vui vẻ vậy?”

Ninh Nhiễm Thanh mím môi, vờ vai Vương Trân có ý muốn đi.

Wương Trân nhún vai, nói với thực tập sinh: “Đương nhiên là chuyện vui khiến người ta ngưỡng mộ rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh đem chuyện ông Chương ở huyện Vân báo cáo lại với Chu Yến. Chu Yến cảm thán một câu thế sự vô thường, sau đó bảo cô liên hệ với con gái của cụ Chương, hỏi xem thái độ ra sao.

Điện thoại được kết nối, cô con gái thể hiện mình đồng ý từ bỏ quyền thừa kế: “Tôi chăm sóc bố đâu phải vì muốn lấy tiền của bố. Họ lại đều là anh ruột của tôi, làm âm ỉ mọi chuyện rồi đưa nhau ra tòa, dù có thắng kiện thì cũng được gì chứ?”

Nếu là trước đây, Ninh Nhiễm Thanh nhất định sẽ “tận tình khuyên bảo” cô Chương này. Nhưng sau khi trải qua chuyện của Liêu Sơ Thu, ít nhiều Ninh Nhiễm Thanh cũng hiểu rằng mỗi người đều có cách giải quyết và thái độ của riêng mình với mọi chuyện.

Từ bỏ và nhượng bộ không phải một cách thỏa hiệp, chỉ là bản thân không muốn tranh giành mà thôi.

Cô cúp điện thoại nghĩ tới bản thân mình. Từ nhỏ tới lớn, đồ chơi phải giành, tình yêu của Ninh Uy Phong phải giành, tiền tiêu vặt cũng phải giành... Một đứa trẻ điển hình cho kiểu không tranh giành sẽ không hạnh phúc.

Vụ án của Liêu Sơ Thu đã được rút về viện kiểm sát sau đó phía cảnh sát sẽ điều tra lại. Lần khác khi Ninh Nhiễm Thanh gặp lại Liêu Sơ Thu, sắc mặt của chị ấy đã tốt hơn khi trước rất nhiều.

Liêu Sơ Thu ngồi ở một góc trong quán cà phê đợi cô, trông vẫn dịu dàng thực nữ như xưa, đúng là một người phụ nữ yên tĩnh như tranh.

Ninh Nhiễm Thanh bỏ túi xách trong tay xuống, thoải mái ngồi đối diện Liêu Sơ Thu: “Chị Liêu!”

“Tiểu Ninh! Thật hiếm có dịp em lại có thời gian ra gặp chị thế này.” Liêu Sơ Thu mở lời, giọng nói thanh thanh nhẹ nhàng.

Ninh Nhiễm Thanh chau mày: “Sao? Gặp chị còn phạm pháp sao?”

“Vụ án của Dương Lâm Lâm vẫn đang trong quá trình điều tra. Nếu không tìm được hung thủ thực sự, chị đi đến đâu cũng là nghi phạm thôi.” Nói đến đây, Liêu Sơ Thu cảm thấy nực cười chính mình.

Ninh Nhiễm Thanh nhếch mép cười, nắm chặt tay Liêu Sơ Thu: “Chị đừng tạo áp lực quá lớn cho mình. Em tin rằng phía cảnh sát sẽ nhanh chóng bắt được hung thủ thật sự thôi.”

Liêu Sơ Thu gật đầu: “Cảm ơn em, Tiểu Ninh!”

Ninh Nhiễm Thanh cảm thấy hơi xấu hổ: “Lát nữa em sẽ giới thiệu cho chị một người làm quen.”

Ninh Nhiễm Thanh muốn giới thiệu Ninh Tuần Tuần cho Liêu Sơ Thu làm quen. Hai người tính cách tương đối giống nhau, nhất định có rất nhiều chuyện có thể tâm sự, Ninh Tuần Tuần cũng là người không có nhiều bạn bè.

Lúc Ninh Nhiễm Thanh nói chuyện, Liêu Sơ Thu đã ấn tắt hai cuộc điện thoại gọi tới. Ninh Nhiễm Thanh nhìn sắc mặt Liêu Sơ Thu không vui, trong lòng dường như đã đoán ra là ai gọi tới, nhưng vẫn hỏi: “Là Hà Lập Đông gọi tới phải không?”

Liêu Sơ Thu khẽ “ừ” một tiếng: “Anh ấy hỏi chị ly hôn rồi còn có thể làm bạn được không, giống như những người bạn già ấy.” Liêu Sơ Thu nói xong khẽ mỉm cười, đều là những nụ cười có ý mỉa mai chính mình.

Ninh Nhiễm Thanh cười khẩy: “Được chứ! Bảo anh ta cắt “của quý” đi, rồi làm chị em tốt với chị.”

“Khụ khụ khụ...” Liêu Sơ Thu ho sặc sụa, ngược lên lườm Ninh Nhiễm Thanh một cái, sau đó bật cười thành tiếng, một lúc lâu sau mới hắng giọng nói: “Chị muốn đổi điện thoại và sim điện thoại. Tiểu Ninh, em có rảnh không?”

Ninh Nhiễm Thanh: “Vừa hay em có thời gian.”

Người ta hay nói hôn nhân là ngọn đèn sáng của đời người. Nó có thể soi rọi con đường phía trước để hai người dắt tay nhau bước tới cuối cuộc đời. Vậy những cuộc hôn nhân thất bại thì sao? Liệu có phải sẽ khiến người ta rơi xuống vũng bùn không?

Ninh Nhiễm Thanh rất vui vì Liêu Sơ Thu có thể bước ra khỏi cuộc hôn nhân như vậy. Thế nên cô không những cùng Liêu Sơ Thu đi mua điện thoại và sim điện thoại mới, còn cùng chị ấy đi càn quét các loại mỹ phẩm chăm sóc da.

Trước năm 20 tuổi Ninh Nhiễm Thanh là một cô công chúa biết tiêu tiền. Sau khi tài chính của cô bị Ninh Tuần Tuần nắm quyền quản lý, mấy chuyện dạo phố mua đồ này về cơ bản chỉ có thể đợi đến khi Ninh Tuần Tuần ra đặc ân mới được đi, thế nên lần này cô cùng Liêu Sơ Thu đi tiêu tiền, tự mình cũng cảm thấy đã.

Xem một chút, sờ một tý, thử vài thứ, rồi tính số tiền trợ cấp cho thực tập sinh đáng thương của mình, thờ dài.

Mua xong mỹ phẩm, Ninh Nhiễm Thanh cũng tiện tay trang điểm nhẹ nhàng cho Liêu Sơ Thu. Tay nghề của cô không tồi, trang điểm đậm hay nhạt đều

không phải bốc phét. Cả khuôn mặt Liêu Sơ Thu được trang điểm qua, chỉ một chút thôi mà có sự thay đổi lớn.

Trang điểm xong, Ninh Nhiễm Thanh ngó trái ngó phải, vô cùng hài lòng về thành quả của mình: “Chị Liêu! Có muốn mua thêm vài bộ quần áo đẹp nữa không?”

Ninh Nhiễm Thanh đưa Liêu Sơ Thu đến cửa hàng quần áo nữ nổi tiếng của nước ngoài mà Ninh Tuần Tuần làm việc. Ninh Tuần Tuần đã được thăng làm trưởng tiệm. Lúc cô đưa Liêu Sơ Thu vào, Ninh Tuần Tuần đang kiểm lại hóa đơn.

Ninh Nhiễm Thanh đẩy Liêu Sơ Thu đến trước mặt Ninh Tuần Tuần, giới thiệu: “Chị Liêu! Đây là chị gái em Ninh Tuần Tuần, giống chị đều là những người phụ nữ đã ly hôn, trước mắt cũng đang phiền não vì có quá nhiều người rình rập.”

Liêu Sơ Thu đưa tay ra: “Chào chị!”

Ninh Tuần Tuần sớm đã được nghe chuyện về Liêu Sơ Thu từ em gái, gương mặt tươi cười bắt tay: “Chào chị!”

Ninh Nhiễm Thanh chọn cho Liêu Sơ Thu một chiếc đầm mặc đầu thu màu nghệ. Liêu Sơ Thu thích kiểu dáng này nhưng lại không dám mặc màu này: “Không được! Màu này trông trẻ quá!”

Ninh Nhiễm Thanh khoác tay lên vai Liêu Sơ Thu: “Phụ nữ không giả vờ ngây thơ, trời chu đất diệt.”

Liêu Sơ Thu hơi do dự một lúc, nhìn về phía Ninh Tuần Tuần xin ý kiến, Ninh Tuần Tuần gật đầu: “Tin em gái tôi đi. Con bé này làm chuyện khác thì chẳng giỏi giang gì nhưng có con mắt chọn quần áo rất tuyệt.”

Lúc Liêu Sơ Thu vào thử quần áo, Ninh Nhiễm Thanh uể oải dựa vào người Ninh Tuần Tuần: “Chị! Sao chị có thể nói em gái chị như thế chứ? Chị không biết thành tích thực tập của em tốt thế nào đâu. Cả một văn phòng luật nhiều thực tập sinh như thế, lúc họ còn đang ở văn phòng xử lý hồ sơ, em đã ra ngoài xử lý vụ án rồi.”

“Thật sự giỏi vậy sao?” Ninh Tuần Tuần cười tít mắt, bán tín bán nghi.

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu rất mạnh, lười biếng nũng nịu trên người Ninh Tuần Tuần không chịu đứng thẳng lên. Bỗng nhiên Ninh Tuần Tuần đẩy mạnh eo cô. Ninh Nhiễm Thanh khó hiểu chớp chớp mắt, quay đầu lại, thì ra là nhân viên thanh tra của thành phố đã tới rồi.

Ninh Nhiễm Thanh nhanh chóng phản ứng lại, nắm tay Ninh Tuần Tuần nói lớn: “Trưởng tiệm, chị có đôi mắt lựa chọn quần áo thật tinh tường. Bộ lần trước chị chọn, chồng tôi cứ khen tôi mãi.”

Ninh Tuần Tuần khẽ cúi đầu, sau đó bước tới phía người đàn ông mặc áo vest, nở một nụ cười chuyên nghiệp: “Chào tổng giám đốc Cố!”

Người đàn ông được gọi là “tổng giám đốc Cố” này gật đầu nói: “Lần sau không được như thế nhé.”

Anh ta có một khuôn mặt cũng được coi là ưa nhìn, nhưng quá nghiêm túc, cả người toát lên khí chất mạnh mẽ, theo sau có mấy trợ lý và thư ký, khí thế rất hùng hổ.

Ninh Nhiễm Thanh giả vờ làm khách hàng tiếp tục dạo quanh cửa hàng, đến sau khi vị “tổng giám đốc Cố” đó đi khỏi, Ninh Nhiễm Thanh mới tiến đến bên Ninh Tuần Tuần: “Anh ta là ai vậy?”

Ninh Tuần Tuần nhỏ giọng nói: “Đây là cổ đông lớn, nhà đầu tư mới của trung tâm thương mại.”

Ninh Nhiễm Thanh nhếch môi: “Đúng là người có tiền.”

Liêu Sơ Thu thay quần áo xong bước ra, màu nghệ vàng rất hợp với cô, vừa thanh thoát nhưng không mất đi vẻ tao nhã.

Ninh Nhiễm Thanh bước tới chỉnh sửa lại cổ áo giúp Liêu Sơ Thu, nhìn gương cảm khái nói: “Gương thần ơi gương thần, cô gái đẹp nhất trên đời... oa, đương nhiên là cô Liêu Sơ Thu.”

Liêu Sơ Thu bị mấy lời tự nói của cô làm cho bật cười, nói với Ninh Nhiễm Thanh: “Có đẹp thật không?”

Ninh Nhiễm Thanh chân thành gật đầu: “Đẹp, nhưng giá tiền hơi đắt một chút. Nhưng mà em biết chị là người có tiền, không sao phải không...”

Liêu Sơ Thu mỉm cười: “Thì ra niềm vui của người phụ nữ thật sự có thể dùng tiền mua được. Cảm ơn em nhé, Tiểu Ninh!”

Ninh Nhiễm Thanh nhún vai: “Không có gì!”

Ninh Tuần Tuần tính cho Liêu Sơ Thu theo giá của nhân viên trong công ty, đánh xong hóa đơn liền nói: “Thanh Thanh, lần sau đưa cô Liêu tới nhà mình chơi nhé.”

Ninh Nhiễm Thanh: “Được ạ!”

Liêu Sơ Thu đã xin nghỉ công việc ở bệnh viện. Trên đường quay về, cô nói với Ninh Nhiễm Thanh: “Đợi mọi việc ổn định lại rồi, chị muốn đổi nơi ở. Ba mẹ chị đều không còn nữa rồi, sau này chỉ còn một mình không liên can tới ai, không còn gì bó buộc.”

Thành phố A đúng là nơi đầy đau thương của Liêu Sơ Thu, thay một nơi ở mới cũng là một lựa chọn không tồi. Ninh Nhiễm Thanh tán đồng nói: “Khi nào chọn được nơi nào tốt báo với em nhé.”

Ngày hôm sau, Ninh Nhiễm Thanh nhận được một bưu kiện, là của Liêu Sơ Thu gửi tới. Lúc mở ra, Ninh Nhiễm Thanh đã bị chấn động, bên trong có đồ mỹ phẩm còn có cả quần áo, đều là mấy món lúc trước đi dạo phố cô đều nhìn kỹ mấy lần.

Ninh Nhiễm Thanh rất cảm động, lúc ăn trưa liền nói với Tần Hựu Sinh: “Nếu Liêu Sơ Thu mà là đàn ông, em sợ em sẽ thay lòng đổi dạ mất.”

“Chị ấy mua gì cho em rồi?”

“Anh định làm gì?”

Tần Hựu Sinh thở dài: “Thì cũng mua cho em một phần.”

Vụ án của Dương Lâm Lâm phá án và bắt được hung thủ về quy án thì đã là tháng sau. Hung thủ tên là Dương Thiên Hùng, là người cùng quê với Dương Lâm Lâm, cũng là người bạn trai đầu tiên của Dương Lâm Lâm. Khi Dương Lâm Lâm vừa được giới thiệu với Hà Lập Đông để đi thuê, là khi anh ta gặp lại Dương Lâm Lâm.

Lúc báo đăng tin, Ninh Nhiễm Thanh nhìn người đàn ông trên mặt báo, quả nhiên chính là người đàn ông trong bản tin trên tivi.

Những chuyện khúc mắc bên trong Ninh Nhiễm Thanh không có hứng thú muốn biết. Ngoài ra một điều đáng nói là, người thật sự truy nã được Dương Thiên Hùng về quy án là một đội trưởng của công an thành phố C, thông tin được biết sau khi Dương Thiên Hùng chạy trốn đến thành phố C, anh đã đích thân triệu tập người bắt Dương Thiên Hùng.

Vị đội trưởng này tên là Trần Sênh, một người chồng 40 tuổi đã góa vợ, con trai đang học cấp 3, trước mắt đang theo đuổi Liêu Sơ Thu.

Thành phố nào cũng có những câu chuyện truyền nhau lớn nhỏ. Có những chuyện bỉ ổi, cũng có những chuyện tốt đẹp, có câu chuyện khiến người ta nghe xong có thể cảm thấy phẫn nộ, có thể bỗng nhưng rơi nước mắt, cũng có những chuyện nghe xong cảm thấy ấm áp trong lòng.

Ninh Nhiễm Thanh không biết câu chuyện giữa Liêu Sơ Thu và Trần Sênh rồi sẽ diễn biến ra sao, nhưng mở đầu của câu chuyện này cô rất thích. Thật ra mở đầu câu chuyện của Liêu Sơ Thu và Hà Lập Đông cô cũng rất thích, chỉ tiếc là lại có một cái kết chấp vá.

Ninh Nhiễm Thanh mở cửa kính xe, cơn gió lạnh từ từ thổi vào cô mới phát hiện thành phố A đã bắt đầu sang thu rồi. Cô đóng cửa sổ lại, nói với Tần

Hựu Sinh đang lái xe: “Không biết vụ án của Dương Thiên Hùng sẽ phán quyết thế nào?”

“Vớ tội của anh ta, dù có thế nào cũng là tù chung thân.” Tần Hựu Sinh nói: “Sau này nếu có biểu hiện tốt có thể được giảm án.”

“Đáng sợ thật! Vì muốn hãm hại chị Liêu nên đã để lại con dao gọt hoa quả. Cũng may hấn cầm theo khăn tay nắm chuôi dao. Nếu không phải tìm được khăn tay đối chiếu DNA, vụ án này có thể sẽ không tìm được chứng cứ trực tiếp.” Ninh Nhiễm Thanh cảm khái: “Đàn ông đúng là động vật đáng sợ.”

Động vật đáng sợ? Tần Hựu Sinh còn chưa nói với cô những suy luận còn đáng sợ hơn, ví dụ như tại sao Dương Thiên Hùng lại nảy sinh dã tâm giết Dương Lâm Lâm, thật sự chỉ vì tình giết người như bề ngoài sao? Nhưng bên trong Hà Lập Đông đóng vai trò gì, chỉ e là càng nói nhiều, cô gái này sẽ càng thất vọng về đàn ông hơn.

“Nhiễm Thanh, đừng vợ đũa cả nắm tất cả đàn ông.” Tần Hựu Sinh nói hộ mình một câu.

“Ồ, em xin lỗi.” Ninh Nhiễm Thanh quay lại cười trừ với Tần Hựu Sinh: “Tạm thời đến thời điểm hiện tại, em vẫn rất hài lòng về anh, nếu điểm cao nhất là 100 thì có thể chấm 90 điểm.”

“Tại sao không được trọn điểm?” Tần Hựu Sinh mỉm cười không biểu lộ ý kiến, khóe môi cong lên.

“Bởi vì em cảm thấy anh vẫn còn có thể tiến bộ hơn.” Ninh Nhiễm Thanh vui vẻ trả lời, ngừng một lát: “Còn anh thì sao, cho em mấy điểm?”

“Việc này à...” Tần Hựu Sinh nghiêm túc suy nghĩ: “Giống với điểm môn pháp luật kinh tế quốc tế cuối năm 3 của em.”

Giống với điểm thi năm ngoái? Ninh Nhiễm Thanh hít sâu: “Chỉ có 59 điểm...”

Tần Hựu Sinh khẽ cười, ngữ khí thản nhiên: “Anh cảm thấy kỳ vọng quá cao vào bạn gái không tốt. Vì bạn gái anh là em, nên anh cảm thấy 59 điểm cũng đủ rồi.”

Ninh Nhiễm Thanh chớp chớp mắt, mặc dù có chút không phục, nhưng cũng chỉ hừ khẽ một tiếng.

Xe dừng lại dưới khu nhà của chị, Ninh Nhiễm Thanh tháo dây an toàn, đang định xuống xe thì bị Tần Hựu Sinh giữ lại: “Không nói chuyện thêm một lúc sao?”

Chữ “nói chuyện” của Tần Hựu Sinh có ý ám chỉ mạnh mẽ. Ninh Nhiễm Thanh nghĩ một lúc thì đồng ý, đợi Tần Hựu Sinh ngửa ghế ra sau một chút, cô bên ngồi xích lại, ngồi lên đùi anh, chủ động sát môi lại: “Không được hôn lâu quá nhé, năng lực quan sát của Trương Tiểu Trì cực tốt, nó sẽ hỏi đấy.”

“Được!” Tần Hựu Sinh đưa tay đến bộ phận mềm mại nhất trước ngực Ninh Nhiễm Thanh: “Chỗ này thì sao, có được không?”

“U...” Ninh Nhiễm Thanh không nói gì, ôm lấy cổ Tần Hựu Sinh, dựa đầu vào bờ vai anh. Đợi đến khi tay của Tần Hựu Sinh thật sự chui vào trong rồi, cô mới hỏi: “Anh cởi ra thật à?”

“Nhiễm Thanh! Em tưởng vừa rồi anh nói khách khí sao?”

Ninh Nhiễm Thanh lậm bậm: “Luuuu...”

“Ngồi yên!”

Ninh Nhiễm Thanh cố tình ngộ ngộ lung tung, chỉ một lúc sau, cô và Tần Hựu Sinh đều yên lặng.

“Cốc cốc cốc...” Có người gõ cửa xe.

Ninh Nhiễm Thanh nghiêng đầu, mặc dù buổi tối tầm nhìn rất mờ hồ, nhưng để nhìn rõ một người cũng không có vấn đề gì. Hơn nữa gương mặt Trương Tiểu Trì có những nét đặc biệt.

Ninh Nhiễm Thanh hoảng hốt, luống cuống cài lại áo ngực, mới nhớ ra cửa kính thủy tinh của xe Tần Hựu Sinh người bên ngoài không nhìn vào trong được mới hơi an tâm.

Gấp gấp quá nên đóng mãi mà không xong.

Tần Hựu Sinh thật sự có cảm giác mình đang làm việc xấu, thờ dài đưa tay ra giúp cô.

Dưới ánh đèn xanh mờ của ô tô, đôi mắt của người đàn ông rực sáng, vừa vồ về cô gái ngồi trước mặt mình: “Cứ bình tĩnh, có phải là yêu sớm đâu mà, em sợ gì chứ.”

“Anh không biết thằng nhóc Trương Tiểu Trì phiền phức thế nào đâu. Nó sẽ kể tội với chị em.” Ninh Nhiễm Thanh nhỏ giọng thì thầm, đợi Tần Hựu Sinh cài lại áo cho cô rồi, lập tức ngồi lại vị trí ghế phụ, sửa sang lại đầu tóc của mình xong mới từ từ mở cửa xe đi xuống, vừa mới đặt chân xuống xe, cả người cô lại vội vàng rụt lại.

Ninh Bối Bối sao lại có mặt ở đây?!

Ninh Nhiễm Thanh trấn tĩnh lại một lát, nói với Tần Hựu Sinh: “Anh nhìn ra ngoài xem, có phải bên cạnh Trương Tiểu Trì có một cô gái không. Hựu Sinh, anh nhớ kỹ cho em, em không cho phép anh nói với cô ta một câu nào, biết không?”

Tần Hựu Sinh: “...”

Chương 18

Ninh Nhiễm Thanh vừa xuống xe liền cảm nhận được ngoài trời gió lớn đến mức nào. Vào thu rồi, gió đêm còn mang theo hơi lạnh, thổi vào khiến chiếc váy ngắn trên người cô dính chặt vào chân, khiến lỗ chân lông trên da cô co rút lại, nổi hết cả da gà.

Thời tiết mùa thu chính là như vậy, lúc nóng lúc lạnh, buổi sáng vẫn còn trên 30 độ, đến tối đã giảm nhiệt độ đột ngột rồi.

Ninh Nhiễm Thanh đi ra ngoài xe, bỗng cảm thấy sau lưng âm áp, Tần Hựu Sinh cũng xuống xe cùng cô đã mang theo áo khoác của anh ra ngoài, khoác lên vai cô.

“Qua đó đi!” Trong cơn gió lạnh, giọng nói của Tần Hựu Sinh vô cùng dịu dàng dễ nghe, còn có một chút âm áp, sau đó dắt tay cô đi về phía Ninh Bối Bối đứng cách đó không xa.

Trương Tiểu Trì chạy lại gõ cửa xe xong lập tức chạy về đứng bên cạnh Ninh Bối Bối, sau khó khăn mặt không vui nhìn Ninh Nhiễm Thanh cùng người đàn ông đứng bên cạnh cô: “Dì Bối Bối tới đây rồi, cháu không biết lúc nào cô mới về nhà, thế nên hai dì cháu đã xuống nhà đón cô.”

Trương Tiểu Trì giải thích cho việc tại sao mình lại xuất hiện dưới nhà, tiện thể ngẩng đầu ngược nhìn Tần Hựu Sinh một cái.

Tần Hựu Sinh mỉm cười thân thiện với Trương Tiểu Trì.

Trương Tiểu Trì vội vàng nhìn đi chỗ khác, giả vờ không nhìn thấy.

“Ồ! Thật là cảm ơn quá!” Ninh Nhiễm Thanh liếc mắt nhìn Ninh Bối Bối, cô gái chỉ có nửa năm không gặp trước mặt, mặt nhỏ đi rồi, tóc dài ra rồi, mặt mày cũng xinh đẹp ra. Thoạt nhìn thì không có gì thay đổi, nhưng cảm giác mang lại cho người khác đã không giống trước đây nữa.

Ninh Bối Bối gượng cười, nói với Tần Hựu Sinh: “Chào anh, tôi là em gái của Nhiễm Thanh.”

“Cùng cha khác mẹ.” Ninh Nhiễm Thanh bổ sung thêm một câu.

Ninh Bối Bối không quan tâm, mỉm cười, tự mình giới thiệu lại lần nữa: “Đúng vậy, tôi là em cùng cha khác mẹ với chị ấy.”

Tần Hựu Sinh vẫn còn nhớ lời cảnh cáo vừa rồi Ninh Nhiễm Thanh nói với mình, khẽ thở dài nói: “Nhiễm Thanh! Em không giới thiệu anh một chút sao?”

“Tần Hựu Sinh, bạn trai của tôi.” Ninh Nhiễm Thanh nắm tay Tần Hựu Sinh, tầm mắt chuyển từ Ninh Bối Bối đến đỉnh đầu của Trương Tiểu Trì: “Này...”

Trương Tiểu Trì bất đắc dĩ quay đầu lại: “Cháu chào chú!”

Tần Hựu Sinh khẽ cúi xuống: “Tiểu Trì phải không, chào cháu.”

“Anh Tần làm nghề gì vậy?” Ninh Bối Bối tiếp tục hỏi.

Tần Hựu Sinh lại một lần nữa nhìn về phía Ninh Nhiễm Thanh, vẻ mặt khó xử: “Không giới thiệu thêm một chút sao?”

“Anh ấy là luật sư, làm việc ở công ty luật hợp danh Dịch Hòa, trước đây là thầy giáo của tôi, chúng tôi bắt đầu bằng tình yêu thầy trò.” Ninh Nhiễm Thanh nói tới đây, nhìn Ninh Bối Bối: “Còn muốn biết gì không?”

Vẻ mặt Ninh Bối Bối hơi ngượng ngập: “Tò mò thôi mà.”

Ninh Nhiễm Thanh quay đầu lại nói với Tần Hựu Sinh: “Anh về trước đi, ngày mai gặp lại.”

“Tạm biệt em.” Tần Hựu Sinh khẽ gật đầu, trước khi đi còn đặc biệt dặn thêm một câu: “Ngày mai trở lạnh, mặc ấm một chút đấy.”

Ninh Nhiễm Thanh gật đầu, đợi Tần Hựu Sinh đi rồi, gương mặt lập tức lạnh lùng trở lại, nện đôi giày cao gót đi vào trong tiểu khu, phía sau Trương Tiểu Trì chạy theo cô.

“Chú ấy là bạn trai của dì thật sao?”

“Chú ấy là luật sư thật sao?”

“Tại sao chú ấy vừa là luật sư lại vừa là thầy giáo. Còn nữa, sao dì có thể yêu thầy giáo chứ?” Về đến nhà, Trương Tiểu Trì bèn hóa thân thành mười vạn câu hỏi vì sao, bắt đầu hỏi Ninh Nhiễm Thanh không ngừng nghỉ.

Ninh Nhiễm Thanh dựa vào sofa, bật tivi lên, một lúc lâu sau mới trả lời: “Chú ấy là giáo sư thỉnh giảng của trường đại học biết chưa, không cùng một khái niệm với các thầy giáo tiểu học của cháu, ok?” Dù sao cũng đã bị bắt tại trận, Ninh Nhiễm Thanh cũng chẳng giấu giếm quan hệ giữa cô và Tần Hựu Sinh nữa. Chỉ có điều Trương Tiểu Trì còn phiền phức hơn cô nghĩ.

“Quá đáng sợ, lẽ nào hiệu trưởng không phê bình dì?”

“Tại sao phải phê bình dì, viện trưởng của dì trước đây còn chúc phúc cho bọn dì nữa đấy.” Ninh Nhiễm Thanh cắn một miếng táo nói, ngược mắt nhìn Ninh Bối Bối đứng cách đó không xa: “Còn cô nữa, tới đây làm gì?”

“Ở đây chơi mấy hôm.” Ninh Bối Bối xua tay, đưa mắt nhìn căn phòng, mỉm cười với Ninh Nhiễm Thanh: “Sao, muốn đuổi tôi đi sao?”

Ninh Nhiễm Thanh đặt trái táo xuống: “Đúng đấy, tôi muốn đuổi cô đi đấy, thế cô có đi không?”

“Đây đâu phải nhà của cô, tại sao tôi phải đi, vừa rồi trong điện thoại, chị cả còn nói muốn tôi ở thêm mấy hôm đấy.” Ninh Bối Bối trả đũa lại, sau đó hỏi Trương Tiểu Trì: “Tiểu Trì, cô ngủ phòng nào thế?”

Ninh Nhiễm Thanh lờm Trương Tiểu Trì.

“Xin lỗi dì, nhưng mẹ đã dặn dò cháu rồi.” Trương Tiểu Trì rút cổ, đi tới trước mặt Ninh Bối Bối: “Dì Bối Bối, đi đi theo cháu.”

“Ha ha...” Ninh Nhiễm Thanh tiếp tục gặm táo, chân trái cô có thói quen đá về trước, vừa hay đá trúng bàn trà, cơn đau day dứt lập tức truyền từ đầu ngón chân lên tới tận đỉnh đầu. Cô chỉ cảm thấy móng chân như sắp rời ra rồi, đau tới mức khoe mắt chảy ra vài giọt nước mắt. Cô nâng chân ngồi lên sofa, cúi đầu khe khẽ thổi vào ngón chân cái. Đang làm dịu cơn đau, bỗng nhiên cô lại nhớ ra chuyện gì đó, lại giận dữ dậm chân một cái, lại chạm phải chỗ đau.

Đợi đến khi dường như không còn đau như lúc đầu nữa, Ninh Nhiễm Thanh đứng dậy đi tới phòng của khách. Ninh Bối Bối đứng bên trong đã quỳ xuống đất sắp xếp hành lý rồi. Ninh Nhiễm Thanh nhìn hòm lớn hòm nhỏ dưới sàn, cười giễu cợt, khoanh tay đứng dựa vào cửa nói: “Ồ có vài ngày thì mang nhiều quần áo đến đây thế làm gì? Cô đến đây bày hàng bán sao?”

Ninh Nhiễm Thanh treo quần áo vào trong tủ, dường như không nghe thấy Ninh Nhiễm Thanh nói, mà ngược lại cúi đầu hỏi Trương Tiểu Trì: “Tiểu Trì! Chị cả mấy giờ thì về nhà?”

Trương Tiểu Trì nhìn đồng hồ đeo tay: “Còn khoảng nửa tiếng nữa.”

Ninh Nhiễm Thanh liếc nhìn Trương Tiểu Trì, sa sầm mặt mày quay về phòng, một lát sau Trương Tiểu Trì đẩy cửa ra, thò đầu vào gọi cô: “Thanh Thanh...”

“Đồ phản bội!” Ninh Nhiễm Thanh đóng sầm cửa lại, bỏ mặc Trương Tiểu Trì ở ngoài cửa.

Ninh Tuần Tuần còn chưa về nhà, Ninh Nhiễm Thanh đã tắm rửa xong xuôi, nằm lên giường đi ngủ trước, đến cả bộ phim trinh thám hiện đại mà cô và Trương Tiểu Trì vẫn cùng theo dõi cũng chẳng buồn xem.

Ninh Nhiễm Thanh tắt điện, kéo rèm lại, cả gian phòng bỗng tối tới mức không nhìn rõ cả năm ngón tay, đồng thời rất yên tĩnh, tới mức có thể nghe rõ tất cả động tĩnh bên ngoài.

Ví dụ như tiếng trò chuyện của Ninh Bối Bối và Trương Tiểu Trì, lú lú lú rú rú chết đi được.

Ví dụ như Ninh Tuần Tuần về nhà còn nấu bữa ăn đêm cho Ninh Bối Bối, rải ga giường, rải chăn...

Ninh Nhiễm Thanh lẩn qua lẩn lại, vùi mình vào trong chăn, đã sắp quần chặt mình thành một cái kén rồi. Cô vừa khóc vừa nghe những cuộc nói chuyện ở bên ngoài, cho đến khi tiếng của Trương Tiểu Trì từ ngoài cửa vọng vào.

“Thanh Thanh! Dì có muốn ăn đêm không?”

“Không ăn!” Ninh Nhiễm Thanh không cẩn thận nghẹn lời, sau đó cắn chặt răng không nói gì nữa. Một lát sau, đến cả Trương Tiểu Trì ở ngoài cửa cũng bỏ đi.

Ninh Nhiễm Thanh không rõ đã qua bao lâu, lâu tới mức cả Ninh Bối Bối và Trương Tiểu Trì đều đã ăn đêm xong quay về phòng, sau đó Ninh Tuần Tuần rửa bát đĩa xong, tắt đèn trong phòng khách, cũng vào phòng. Cô mới rút một tờ giấy ăn trên đầu giường, lau nước mũi, lúc này mới hít thở được chút không khí.

Chính vào lúc này, ngoài cửa vọng lại tiếng cửa bật mở, Ninh Nhiễm Thanh vội vàng trùm chăn lên, nhắm mắt lại giả vờ say ngủ, nhưng đôi tai giấu trong chăn thì lại dựng đứng lên.

“Nhiễm Thanh...” Ninh Tuần Tuần ngồi xuống bên giường cô, dịu dàng nói: “Ngủ rồi à?”

“... Ngủ rồi.” Ninh Nhiễm Thanh khó chịu nói.

“Vẫn còn giận à?” Ninh Tuần Tuần khẽ kéo cái chăn của cô xuống, xoa xoa đầu cô: “Ngủ thế này không sợ bị ngạt thở sao?”

Ninh Nhiễm Thanh không nói gì, tránh đi.

“Nhiễm Thanh, bất luận thế nào Bối Bối cũng là người thân của chúng ta. Em ấy xa xôi tới thành phố A này, chị là chị cả lại không tiếp đón sao?” Ninh Tuần Tuần bắt đầu giảng giải lý lẽ với Ninh Nhiễm Thanh: “Thanh Thanh. Thời gian này nể mặt chị, chung sống hòa thuận với Bối Bối, có được không?”

Ninh Nhiễm Thanh mở mắt ra, sau đó bật dậy khỏi giường: “Chị! Chúng ta mới cùng một mẹ sinh ra. Lúc ba và Hồng Tú Mỹ sinh Ninh Bối Bối, mẹ vẫn còn sống, chị có biết không. Lúc đó mẹ còn chưa qua đời. Thế nên Ninh Bối Bối, cô ta chính là con riêng của ba. Ba đã phản bội lại mẹ, lẽ nào đến chị cũng phản bội lại mẹ sao?”

“Nhiễm Thanh, chúng ta là con cái. Có những chuyện chúng ta không thể quyết định được. Dù sao cũng đã xảy ra rồi, chúng ta nên chấp nhận. Bối Bối cũng là con của ba, nó cũng giống em, cũng là em gái của chị...”

Ninh Nhiễm Thanh không nói gì, nằm xuống giường, tiếp tục vùi mặt vào gối khóc nức nở.

“Nhiễm Thanh...”

“Được rồi. Em biết rồi. Em sẽ không cãi cọ với cô ta, chỉ cần cô ta đừng chọc vào em.” Một lúc lâu sau, Nhiễm Thanh mới lên tiếng.

“Gia đình hòa thuận mọi việc đều thuận lợi. Nếu cả nhà có thể sống những ngày tháng hòa thuận vui vẻ, tại sao nhất định cứ phải cãi vã chứ?” Ninh Tuần Tuần trước khi đi còn lau nước mắt cho cô: “Được rồi. Đừng khóc nữa! Ngày mai còn phải đi làm nữa.”

Sau khi Ninh Tuần Tuần đi rồi, Ninh Nhiễm Thanh lại ôm gối khóc một lúc nữa mới ngừng được, sau đó dậy rửa mặt. Nhìn cô gái với đôi mắt mọng đỏ trong gương, Ninh Nhiễm Thanh nhếch môi tự chế giễu chính mình.

Cô và Ninh Bối Bối đã bất hòa với nhau mười mấy năm rồi, nếu có thể chung sống hòa thuận thì đã thuận hòa từ lâu rồi. Gặp giặc thì thành giặc. Việc cô trở thành một kẻ hèn hạ như bây giờ, Ninh Bối Bối có công không nhỏ.

Ngày hôm sau, sau khi Ninh Nhiễm Thanh đánh răng rửa mặt xong xuôi, viết lên tất cả các đồ mỹ phẩm và đồ dùng cá nhân ba chữ “Ninh Nhiễm Thanh”, cô đẩy cửa bước vào phòng Ninh Bối Bối.

Ninh Bối Bối đã ngồi trước máy tính chat chit rồi, mặc một bộ quần áo ngủ rất cute.

Ninh Nhiễm Thanh gõ cửa: “Tôi qua đây nói với cô một tiếng. Nếu tôi phát hiện cô động vào đồ đạc của tôi, tôi sẽ đích thân giúp cô thu dọn hành lý tiễn cô về nhà đấy.”

Ninh Bối Bối quay lại: “Yên tâm đi, đồ của cô tôi thật sự không ưa chút nào.”

Ninh Nhiễm Thanh khẽ cười khẩy: “Ai mà biết được, chỉ sợ có một số người bầm sinh đã có ba cái tay.”

Ninh Bối Bối nghiêng răng nghiêng lợi: “Ninh Nhiễm Thanh, cô đừng có quá đáng quá, tôi không ở nhà cô, mà là nhà của chị cả.”

“Cô không cần phải lặp đi lặp lại nhấn mạnh với tôi vấn đề này.” Ninh Nhiễm Thanh đứng thẳng dậy: “Cho dù đây không phải nhà của tôi, nếu tôi thật sự muốn đuổi cô đi vẫn rất đơn giản.”

Ninh Nhiễm Thanh nói liền chuẩn bị đi ra ngoài. Trương Tiểu Trì đang ngồi trên bàn ăn sáng quay qua nhìn cô, có vẻ định nói gì lại thôi, một lúc sau mới mở lời: “... Dì à, dì không ăn sáng đã đi rồi sao?”

Trương Tiểu Trì những lúc sợ cô đều gọi cô là dì hoặc là “Thanh Thanh”. Ninh Nhiễm Thanh ngược mắt lên: “Không ăn nữa!”

Trương Tiểu Trì âm thầm quay đầu lại, quả nhiên không dám nói nữa.

Ngồi trên xe buýt, Ninh Nhiễm Thanh lại có chút hối hận, tự mắng thầm mình trong bụng. Cô tức giận gì với Trương Tiểu Trì cơ chứ, cùng lắm thì thằng bé cũng chỉ ăn theo mà thôi.

Vì không ăn sáng, lúc đi làm Ninh Nhiễm Thanh chẳng có chút sức lực nào, cô ngồi đánh văn bản một lúc, tay chân bắt đầu mềm nhũn, vào nhà vệ sinh mới phát hiện hóa ra “bà cô” ấy tới rồi.

Ninh Bối Bối quả nhiên “công lực thâm hậu”, còn khiến “bà cô” của cô tức đến nỗi phải xuất hiện.

Ninh Nhiễm Thanh ngồi trong nhà vệ sinh nhắn tin cho Vương Trân, một lát sau Vương Trân trả lời cô: “Đã chuyển lời tới luật sư Tần, không cần cảm ơn.”

Ninh Nhiễm Thanh cắn răng, cố nhịn.